

MÉS ENLLÀ DE SANT MAGÍ

M. Teresa Salat

Avui, a l'Uzbequistà, a la ciutat de Bukhara, es pot veure una curiosa construcció amb totxanes, en la qual hi destaca una alta cúpula que, en principi, no s'endevina si és un santuari o una tomba. Edificada entre els segles XIV i XVI i amb restes del segle IX, està protegint una font i és un lloc de pelegrinatge perquè la seva aigua pot guarir les malalties de la pell.

Li diuen Chachma Ayoub que significa "la font de Job" i conta la tradició que el bíblic profeta de l'Antic testament, Job, el de la paciència, aquell que, per obra del diable, primer va perdre tota la seva riquesa, després els seus fills i finalment la seva salut i que en comptes

de maleir la seva sort, de la boca només li sorgia aquesta frase "Déu m'ho ha donat, Déu m'ho ha pres, beneït sigui el seu sant Nom", doncs aquest personatge va plantar el seu bastó de pelegrí a terra i va fer brollar una font d'aigua prodigiosa i, a la seva mort, va ser enterrat molt a prop d'allí.

També està enterrat molt a prop de Damasc (segons la tradició), però això no canvia aquesta història; de fet, gairebé a tota l'Àsia Central, especialment en zones molt seques, es poden escoltar narracions protagonitzades per aquest sant baró que tenia la potestat de fer sorgir aigua miraculosament allí on el seu bastó colpejava amb força la terra i, encara que

els diferents llocs siguin força allunyats uns dels altres, els creients musulmans no dubten en honrar-lo com a protector de les deus d'aigua pura i en recollir aquestes aigües que tots ells veneren amb fe i amb l'esperança de guariment.

En aquests països moltes cases no tenen encara l'aigua corrent i és molt normal trobar-se, pel camí que porta al rierol, ruquets carregats amb dipòsits per omplir-los d'aigua. És a dir, allò que aquí "rememorem" per Sant Magí, molt lluny de la Brufaganya (la utilització d'aquests animals de càrrega per bastir-se d'aigua) és una tasca ordinària i, a més, és molt habitual que abans d'anar al metge comprovin si justament aquesta aigua de Job, acompanyada d'intenses pregàries els pot treure del damunt la malaltia que tenen. Pel que ells expliquen les curacions són nombroses; probablement la fe deu de possibilitar que l'efecte "placebo" doni com a

resultat que els seus cossos recobrin la salut.

Espais llunyans en la geografia, en el temps o en la religió que ens aixopluga, ens són propers pel sentit que donem a unes creences més o menys constatades que es troben en el fantàstic llindar que separa la llegenda de la història i que els dóna vida la tradició que, de boca en boca, passa d'una generació a l'altra, sense importar que els temps avancin, que la màquina faci desaparèixer l'animal o que internet substitueixi la pregària.

